

A Budapesti Történeti Múzeum kisebb feltárásainak helyszínei és eredményei a 2010. évben

(A helyszínek számát lásd jelölve a 152. oldali térképen)

12. Budapest, III. ker., Budapest–Esztergom vasútvonal Keled utcai szakasza

A BTM Aquincumi Múzeuma 2004 és 2009 között végezte az Aquincumi Híd és az ehhez kapcsolódó leendő úthálózat nyomvonalán a szondázó jellegű régészeti feltárásokat. Az ásatások eredményeit 2010-ben légifotókkal egészítettük ki, amelyek elsősorban a nyomvonal nyugati részét célozták, azaz az aquincumi polgárváros nyugati feléről, annak északi tőszomszédságáról, illetve a város legkorábbi temetőjének (az ún. Aranyhegyi-patak menti temetőnek) a zónájáról készültek felvételek (a temető feltárásához legutóbb lásd.: LASSÁNYI–BECHTOLD 2006, 73–78).

Célunk az volt, hogy a régészeti feltárásokkal korábban már érintett területek jelenlegi állapotát felmérjük (pl. Óbudai vasútállomás és közvetlen környéke) mintegy előkészülve a későbbi régészeti munkákra, illetve ily módon az érintett területrészeket vizuálisan is jobban hozzákapcsolhassuk a római korban is meglévő topográfiai elemekhez. A fotókon kitűnően látszik a polgárvárosból nyugatra vezető, szinte minden régészeti korszakban használt útvonal, amely a Solymárvölgyön keresztül érkezett

és vezetett a Duna-partra. A római korban is alaposan kihasznált északnyugat-délkelet irányú diagonális útra fűződtek fel a vilagazdaságok (pl. Testvérhegy, Csúcshegy stb.), az útmenti kisebb temetők (Testvérhegy) és az Aranyhegyi-patak menti városi temető is (2. kép).

A légifotók – mivel más szemszögből is vizsgálhatóvá teszik a tájat – a konkrét dokumentáláson túl nagy segítségünkre vannak egy-egy lelőhely (jelen esetben az aquincumi polgárváros nyugati előterének) földrajzi környezetének megrajzolásában és az előkerült emlékegy értelmezésében. Ez az eset jól dokumentálja azt a ritka alkalmat, amikor a légifotó városi környezetben is alkalmazható módszer a régészeti feltárások előkészítésének folyamatában.

Láng Orsolya

Irodalom:

LASSÁNYI–BECHTOLD 2006 – Lassányi G. – Bechtold E.: Újabb feltárások az Aranyhegyi-patak menti temetőben (Recent excavations in the cemetery along the Aranyhegy Stream). Aqfűz 12 (2006) 73–78.

1. kép: A Budapesti Történeli Múzeum kisebb feltárásainak helyszínei

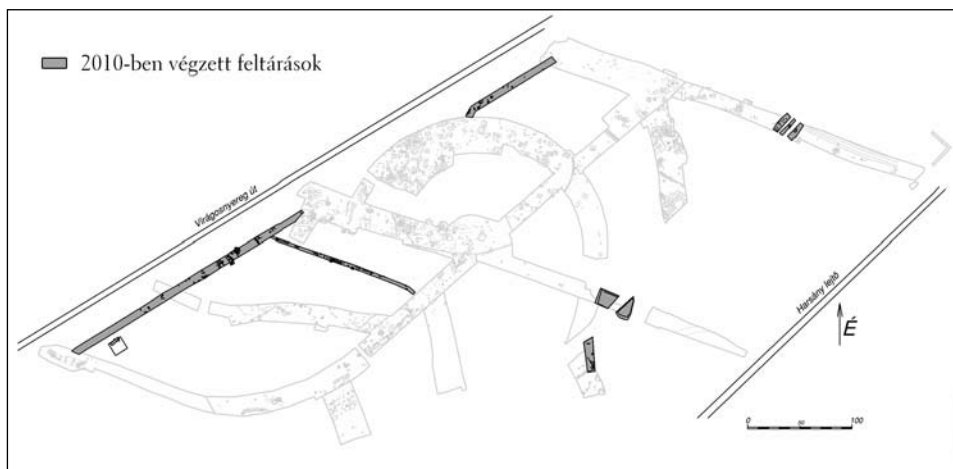
2. kép: Légi fotó az Aranyhegyi árok menti temető területének jelenlegi állapotáról, kelet felől (Budapest, III. ker., Budapest–Esztergom vasútvonal Keled utcai szakasza)

13. Budapest, III. ker., Csúcshegy-Harsánylejtő, Hrsz: 20655/10-11, 67-69, 72, 74, 91-92, 94-96

2010. augusztus 9. és szeptember 30. között a Budapesti Ingatlan Hasznosítási és Fejlesztési Rt. megbízásából a Csúcshegy-Harsánylejtő területén épülő lakópark újabb részein végeztünk megelőző feltárást, valamint régészeti megfigyelést a lelőhelyhez kapcsolódó korábbi kutatási eredmények alapján (ZSIDI 1997; HAVAS-KÁRPÁTI-SZILAS 2006; HAVAS-SZILAS-VIRÁG 2007; LÁNG 2008) meghatározott megosztás szerint. A munkák a lakóépületek közé tervezett úthálózat és szivárgórendszer területén foly-

tak, összesen kb. 4700 m² területen, amely során 138 őskori, római kori és Árpád-kori, és néhány nem meghatározható korú objektumot tártunk fel (3. kép).

A legnagyobb, majdnem egybefüggő egységünk a területet észak felől határoló Virágosnyereg utcával párhuzamosan futó, északkelet-délnyugati irányú út volt, amely a 2006-ban feltárt 2. és 3. (C/2 út), valamint 4. és 5. árkokat (C/1 út) kötötte össze – itt 7,5 m szélességben volt lehetőségünk kutatni. A C/2 úttól északnyugat-délkeleti irányban, a 2006-os 1. árokig futó szivárgó esetében a feltárást már csak 3 m szélességben végezhattük, míg a terület déli, Harsánylejtő utcához közeli, a MOL védősávba eső szondáiban a gázvezeték

3. kép: Csúcshegy-Harsánylejtő eddigi feltárásai (Budapest, III. ker., Csúcshegy-Harsánylejtő)

és a hozzá kapcsolódó optikai kábeltől tartandó kötelező távolság kisebb darabokra szabdalta az ásatási területet.

Őskor

A leletanyaggal igazolhatóan az őskorhoz tartozó objektumok két területen kerültek elő (a kerámiaanyag meghatározását Szilas Gábor végezte). A MOL védősávbán nyitott északkeleti 1. szondában nagyobb átmérőjű, sekély, nagy mennyiségű neolitikus kerámiát tartalmazó gödröt tártunk fel, míg a szivárgó északnyugati, a C/2 út melletti szakaszán a vaskorban betöltött gödör és árok részlete került elő.

Római kor

A korszakba tartozó objektumok – kisebb-nagyobb intenzitással – mindegyik szelvényben előfordultak (a leletanyagot Havas Zoltán és Sándor Ildikó határozta meg). Legnagyobb sűrűségben a terület északkeleti részén, a C/1 úton jelentek meg, ahol kisebb-nagyobb gödrök mellett egy gödörház és kemencéjének részlete is előkerült. A település intenzitását jelzi

a feltárható területen kívül gyűjtött nagyobb mennyiségű kerámia (köztük több *terra sigillata* töredék). A szivárgó vonalában egy sekély mélyedésbe alapozott, kötőanyag nélkül rakott, igen rossz állapotú kőfal részlete került elő, mely valószínűleg egy kerítésfal lehetett. Bontása során nagy mennyiségű kerámiát és állatsontot találtunk. A C/2 úton, egészen magasan a hegyoldalon a 2006-os 3. és 4. árokban már észlelt (HAVAS–SZILAS–VIRÁG 2007, 176–177) szőlőültető gödrök szabályos, északnyugat-délkeleti irányú sorai jelentek meg. Vélhetőleg, bár az igen kevés leletanyag alapján nem bizonyítható módon a MOL védősávbán húzott nyugatabbi szondában talált árok részletek is a korszakhoz tartoznak.

Középkor

A terület északi sávjában, a C/1 és C/2 utak, valamint dél felé a szivárgó vonalában, a korábbi ásatások során már jelentkező (HAVAS–KÁRPÁTI–SZILAS 2006, 109–110; LÁNG 2008, 137) Árpád-kori falu újabb részletét tártuk fel. A település

az ideai kutatások alapján a korábban feltételezethetnél nagyobb mértékben húzódtott fel a hegyoldalban. Lakóházak maradványai idén nem kerültek elő, néhány kisebb gödör és cölöplyuk, valamint leletanyag nélküli, de vélhetőleg szintén középkori árkok mellett több, szabadban álló, kisebb kemence jelentkezett a hozzá tartozó hamuzógödörrel, egyikben egy malac teljes csontvázával. A kemencékből legtöbbször csak a sütőfelület maradt meg – egy esetben kavicssal, egyszer pedig apró vas-törmelékkel aláalapozva –, tapasztásukat általában nem újították meg. Egyetlen nagyobb objektum egy három, szájával a közös beásás közepe felé tájolt kemencebodor volt. A háromból kettő kifejezetten nagyméretű, tapasztott változat volt, míg a harmadikat, az idén feltárt területen egyedülként, kővel falazták. Az előkerült objektumok a kerámiaanyag alapján nem egyszerre voltak használatban: a 11. század végétől a 13. század végéig datálhatók.

Tóth Anikó

Irodalom:

HAVAS–KÁRPÁTI–SZILAS 2006 – Havas Z. – Kárpáti Z. – Szilas G.: Próbafeltárás a csúcshegyi római villa környezetében (Test excavation in the region of the Roman villa on Csúcshegy). Aqfűz 12 (2006) 106–115.

HAVAS–SZILAS–VIRÁG 2007 – Havas Z. – Szilas G. – M. Virág Zs.: Próbafeltárás a csúcshegyi római villa környezetében II. (Test excavation in the region of the Roman villa on Csúcshegy II). Aqfűz 13 (2007) 154–179.

LÁNG 2008 – Láng O.: Középkori településnyomok és római kori épületmaradványok a Csúcshegy-Harsánylejtő területén

(Medieval settlement traces and Roman period building remains in the area of Csúcshegy-Harsánylejtő) Aqfűz 14 (2008) 133–140.

ZSIDI 1997 – Zsidi P.: Az aquincumi municipium területűmán végzett kutatások (Research in the territory of the Aquincum municipium). Aqfűz 3 (1997) 58–65.

14. Budapest, I. ker., Szentháromság tér, keleti oldal, Hrsz.: 6531

A Fővárosi Gázművek a budai Vár területén, több helyen (jórészt a régi nyomvonalon) gázvezetékcserét hajtott végre. A Szentháromság tér (Szentháromság szobor felőli) keleti oldalán, észak-déli irányban mintegy 70 m hosszan új nyomvonal létesült. Ezért itt 2010 júniusában régészeti feltárás vált szükségessé.

A nyomvonal dél felől számított 19-23 métere között egy északnyugat-délkeleti irányú mélypince szakaszát tártuk fel. Ennek északi falát téglákkal bélelt természetes szikla alkotta. Az északnyugati sarokban még látható volt, hogy a téglák boltívszerűen ívelnek dél felé. Déli oldalát a nyugat-keleti irányú távhővezeték, s annak beásása roncsolta szét. Ettől délre már a sziklafelszín jelentkezett, így a helyiség pontos méreteit nem sikerült meghatározni. A pince a kiásás mélységéig 17. századi törmelékkel volt betöltve. Megfigyelhettük, hogy noha a keleti oldalon a téglákat burkoltszerűen használták, az árok nyugati felén viszont habarcsba rakott falazótéglás volt a boltív indítása. A kettő közötti kapcsolatot az árok kiásásakor kimarkolták. Az árok közepén megfigyeltük, hogy a sziklafelszín függőlegesen lefaragták; ez az ívindításnál azonban már nem állt fenn, itt feltehető-

en egy északnyugat felé kialakított nyílás lehetett. A pince rekonstruált szélessége 5 m, látható hossza délkelet-északnyugati irányban 3,3 m. Észak felé haladva újabb pincerészletet bontottunk ki (4. kép). (A két pince között a sziklafelszín szélessége 110 cm volt.) Ennek déli zárófala a szikla elé falazott, törtköves, habarcsos kötőanyagú, 30-40 cm vastag falazat alkotta. Iránya északnyugat-délkeleti, déli szakaszának szélessége 2,55 m volt. Akárcsak az előző pince esetében, a helyiség keleti és nyugati irányban (a metszetalak tanúsága szerint) itt is folytatódott. Az árok keleti falában a pincehelyiség északi, küszöbköves falához csatlakozó pillérszerű kialakítást (?) tártunk fel, tetején habarcsba rakott déli és északi irányú téglaindítással. Magassága 105-110 cm volt, kövei nem voltak kötésben egymással, ahogyan a tőle északra levő küszöbös fal felmenő részével sem. A fal délkeleti szakasza faragott kövekből állt, a déli oldalon vakolattal, a fal tetején habarcsba ágyazott téglákkal. A küszöbhöz faszenes, égett járósínt csatlakozott, alatta lefaragott sziklafelszínnel, amelynek közepén egy sekély, 75×36 cm széles, 13 mély bevágást tártunk fel.

A második helyiség északnyugati zárófala a küszöbköves fallal kötésben volt, mögötte már a természetes szikla mutatkozott, amit kimarkoltak. A szikla túloldalán (fal)kiszedést figyeltünk meg, ehhez észak felől szintkiegyenlítő rétegek csatlakoztak, így ez már az épületen kívüli részhez tartozhatott. A pincefal ennél a helyiségnél 30 cm vastag volt, anyaga terméskő-tégla (három sor tégla, kő, tégla), a nyugati oldalon pedig habarcsba rakott, törtköves falazással. Az előzőhöz hasonlóan itt is megfigyelhettük a küszöbhöz futó égett, lejárt járósínt, továbbá a pince alját képező lefaragott sziklafelszín, amelyben itt is mélyedést alakítottak ki (mérhető hossza 111 cm, szélessége 124 cm). Ebben egy faragott követ találtunk. A pince valószínűleg romosan megélte a török kort, felső betöltési rétege az 1696 utáni tereprendezés időszakára tehető.

A 39 és 40 m közti szakaszon részben már a nyugati metszetalak alá nyúló, a sziklafelszínbe mélyített aknaszerű nyílást figyeltünk meg. Pár méterrel odébb, 43 és 46 m között az előbbihez hasonló, de itt már szinte teljesen a keleti metszetalakban jelentkező kialakítást észleltünk. Sajnos

4. kép: A kéthelyiségű pince részlete délnyugat felől fotózva (Budapest, I. ker., Szentháromság tér)

egyiket sem lehetett feltárni, megfigyeléseink szerint azonban a két nyíláshoz tartozó épületrészek keleti irányban lehetnek.

A Mátyás-templom homlokzata előtt létesített észak-déli irányú, 2. árokban került elő a barlangászok által Nagyboldogasszonyról elnevezett barlang egyik nyílása. Ebbe a kivitelezés során, az árok markolóval történt kiasásakor, egy 19. századi téglás befalazás beszakításakor bontottak bele. Az üregből török kori leletanyag került napvilágra. Régészeti felügyelettel történő, barlangászok általi feltárásának időpontja egyelőre bizonytalan.

B. Nyékhelyi Dorottya

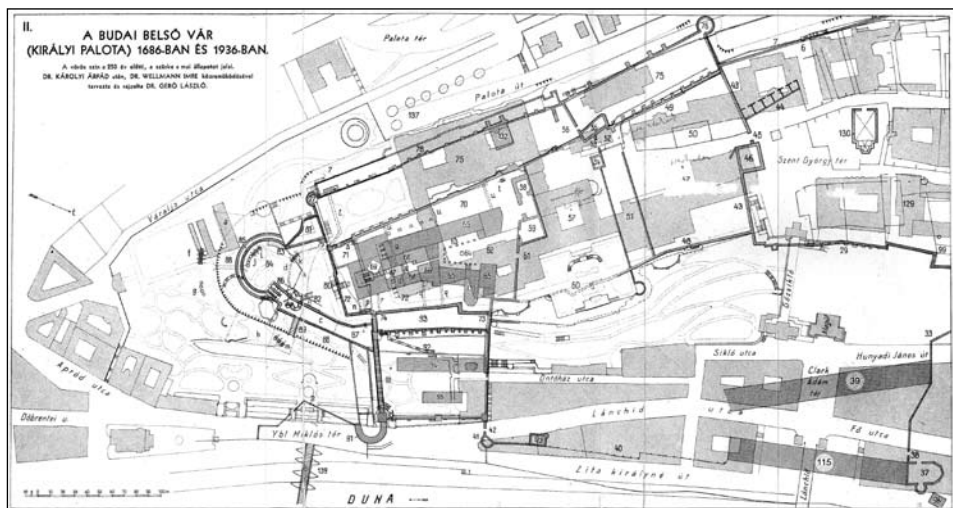
15. Budapest, I. ker., Fő utca 2. Hrsz.: 14337/1

A Fő utca – Clark Ádám tér sarkán álló, jelenleg üres, beépítés előtt álló telken 2010 nyarán rövid, próbafeltárást végeztünk.

A régészetiileg védett helyszínen korábban már kétszer, 1992-ben és 1997-ben folytattunk kisebb próbafeltárást (a két munkáról szóló rövid jelentést lásd BTM Adattár 28.56-2008), 2008-ban pedig – statikai kutatószondák ásása kapcsán – régészeti megfigyelést (jelentés: BTM Adattár 28.62-2008). A próbafeltárások alapcélja az általános tájékozódáson kívül az volt, hogy megkísérelje azonosítani annak a jelentős, késő középkori eredetű objektumnak a maradványait, amelynek helye több adat szerint a szóban forgó környékre lokalizálható. Ez az objektum egyike volt annak a két, hosszán elnyúló, nagyjából észak-déli tájolású épületnek (5. kép 39 és 115.), amelyet egy 16. századi forrás alapján „Mátyás király csürje avagy

istállója”-ként azonosíthatunk. 1541-ben a törökök által frissen elfoglalt Buda tehető polgárai kapcsán írják ugyanis, hogy „az olyanokat nem bocsátják sohvá, hanem vár alatt, Duna mellett az Mátyás király csüriben, avagy istállójában, akarjuk mondani, behajtkák vala mindnyájokat” (*Memoria Rerum* 68). A két építmény használatban volt mind a török korban, mind azt követően – részben helyreállítva, átépítve – a 18-19. században. Lebontásukra csak a 19. század közepe táján, több lépcsőben került sor a Lánchíd, majd az Alagút építése kapcsán. A két próbafeltárás e tekintetben negatív eredményt hozott: a keresett építmény maradványait nem találtuk meg. (A másik, keletebbi épület – 5. kép 115. – maradványait 2005-2006-ban a Fő u. 1. pincéjében, illetve az alatt sikerült azonosítani.) Az viszont egyértelműen kitűnt, hogy a telek valóban jelentős lelőhely, ahol a római foglalás időszakától a török kor végéig, illetve az újkorig bőségesen, nagy mélységig található leletek, jelenségek és objektumok. Ez utóbbi tényt erősítette meg a 2008-as megfigyelésünk is, amikor a telken egykor állt (1860-62 között Ybl által emelt, majd a világháború után lebontott) épület pincépadlója alatt, több ponton régészeti rétegeket azonosítottunk (lásd fentebb). A statikai szondázást megelőző gépi te-reprendezés nyomán azonban a Fő utca 2. és a vele nyugatról szomszédos Hunyadi János utca 1. számú telkek határán, a kettőt elválasztó kerítésfal alatt egy addig ismeretlen falazat csonka tömbje tűnt elő (6. kép). A kerítésfal egy szakaszát itt egy hevederívre építették rá, amely – úgy tűnt – épp e korábbi faltömb „kiváltását” szolgálta. Bár a faltömbnek a keletre, vagyis a vizsgált telek felé néző felülete egyértelműen a 18-19. századra jellemző, váltott

5. kép: A budai királyi palota alatti rakpartszakasz 1936-os és 1686-os állapotának összevetése a Hauy–Rabatta helyszínrajz (1687) felhasználásával; készült id. Gerő László szerkesztésében; átvéve a Károlyi-Wellmann-féle Buda visszavívása című munkából (Budapest, I. ker., Fő utca 2.)

kő-téglasoros falazási technikát mutatott, mégis komolyan felmerült annak lehetősége, hogy itt az általunk keresett, középkori eredetű „istállóépület” keleti, homlokzati falának egy, az újkorban megköpenyezett szakaszát sikerült felfedeznünk.

2010-es feltárásunk elsődleges célja tehát az adott falszakasz hitelesítése, régészeti viszonyainak tisztázása volt, különös tekintettel arra, hogy mindez közvetlenül, műemlékvédelmi szempontból látszott befolyásolni az új épület terveit. Ásatási szelvényünket ezért viszonylag kis felületen, közvetlenül az adott falszakasz feltárására, arra merőlegesen nyitottuk az egykori Ybl-épület udvarának délnyugati sarkában. (A feltárára önmagában is csekély felület állt rendelkezésre, mert a bizonytalan helyzetű modern kerítésfalat komoly támrendszerrel kellett megtámasztani [6. kép]. Mindezt igen jelentősen tovább csökkentette, hogy a statikai okokból a szelvényt lefelé lépcsősen szűkíteni kellett.) A tágabb felület tisztítása,

majd a szelvény mélyítésének megkezdése után úgy tűnt, hogy feltételezésünk igazolást nyert. A vegyes szerkezetű felmenő falcsomok alatt, alapozásként ugyanis egy olyan, egységes szerkezetű, (puha mészkőből meglehetősen elnagyoltra faragott) kváderekből álló falfelület találtunk, amely jellegében a helyi török építészetben használtakra emlékeztetett. E falazatot végül több mint 4 m mélységig állt módunkban követni, alját azonban még itt sem értük el. Az alapozási árok és a környező rétegek viszonya alapján viszont hamar kiderült, hogy e fal nem lehet török kori, hanem legfeljebb 18. századi, vagy még inkább a 19. századi Ybl-féle építkezés része. Még így is felmerült azonban, hogy a látható falazat csupán köpenyezés lehet a mögötte lévő, korábbi épület fala előtt. Ennek eldöntésére végül a fal több ponton történő át-fúrásával nyílt lehetőség. A magfúróval, több ponton történt mintavétel egyértelműen bizonyította, hogy az általunk vizs-

gált fal mindenütt 75-80 cm vastagságú, és teljesen egységes szerkezetű. Mögötte, nyugatra, 2–2,5 m mélységig, semmilyen más falazat nem volt kimutatható, csak föld feltöltés. Így tehát munkánk a falnak a korábbi „istálló”-hoz való kapcsolatát illetően egyértelműen negatív eredményt hozott. (A fal szerepét azonban, különös tekintettel a rendkívül mély alapozásra, illetve arra, hogy nem az Ybl-épület szerkezetéhez, hanem udvarához tartozott, nem tudtuk meghatározni.)

Az ásatási szelvényünkben azonban rábukkantunk egy török kori, földbevágott épület maradványaira, északi szélére. Az épület (pince?) földfalát belülről cölöpök,

illetve mögötte deszkaszerkezet támasztotta meg. Előbbire egy, a padlóba mélyedő, 25 cm körüli átmérőjű cölöplyuk, utóbbira a földfalra feltapadt faszenes felület utalt. A csak rendkívül keskeny, 60-80 cm-es sávban feltárható belső térben a szokásos török kori kerámiaanyag mellett egy összeomlott kályha pohár alakú szemeit és összefüggő tapasztás maradványait tártuk fel (7. kép).

Bár rövid ásatásunkkal továbbra sem sikerült azonosítanunk a 15. századi eredetű „istálló” maradványait (azok minden valószínűség szerint az eddig vizsgált területtől nyugatabbra keresendők), az itt végzett munka ismét bebizonyította, hogy

6. kép: Az ásatás helyszíne a vizsgált falmaradvánnyal a Fő u. 2. és a Hunyadi J. u. 1. közötti kerítésfal hevederíve alatt (Budapest, I. ker., Fő utca 2.)

7. kép: Török kori kályha omladéka a falra merőlegesen húzott szelvény alján, északról (Budapest, I. ker., Fő utca 2.)

8. kép: Kora császárkori gödör bontás közben (Budapest, XI. ker., Október 23. út)

a Fő utca 2. számú telek teljes felületét fel kell tárnai a tervezett beépítés előtt.

Magyar Károly

Irodalom:

Memoria Rerum – 1504-1566. Memoria Rerum. A Magyarországon legutóbbi László király fiának legutóbbi Lajos királynak születése óta esett dolgok emlékezete (Verancsics-évkönyv). Sajtó alá rendezte, az utószót és a jegyzeteket írta Bessenyei József. Budapest 1981.

16. Budapest, XI. ker., Október 23. út,
Hrsz.: 4190/1; 5276

Az Alterra Mélyépítő Kft. kivitelezésében új főgyűjtőcsatorna létesült a XI. kerületi Október 23. úton 2010 elején (február-márciusban). A sajtólasos technikával végzett csatornázási munkálatok régészeti szakfelügyeletét a Budapesti Történeti Múzeum végezte el.

Az Október 23. út 35. szám előtt létesített 6×5 m kiterjedésű sajtolóakna területén a gépi és kézi földmunka során mintegy 3 m mélységben régészeti leletek kerültek elő, így itt megelőző feltárást kellett végeznünk.

A kézi mélyítés során egy kora császárkori objektum (veremház?) részlete került elő (8. kép). A hosszúkás, kissé ovális formájú objektum betöltéséből S profilú kerámiatöredékek, kézzelformált dák jellegű edény és provinciális római házikerámia került elő.

A feltárt objektum a lágymányosi kora császárkori (Kr. u. 1-2. századi) település délkeleti pereméhez tartozhatott (BESZÉDES 2010).

Beszédes József

Irodalom:

BESZÉDES 2010 – Beszédes J.: Újabb kora császárkori településrészlet Lágymányoson (Part of a new Imperial period settlement at Lágymányos). Aqfüz 16 (2010) 113–118.

17. Budapest, XI. ker., Építész utca.,
Hrsz.: 43627, 43779

2010 márciusában folytattuk a 2009 őszén megkezdett, a Budai Főgyűjtőcsatorna építéséhez kapcsolódó megelőző feltárást. A 2009-ben folytatott munkánk során az Építész utcának a Karcag utca és a Fegyvernek utca közé eső szakaszán kora és középső bronzkori település mintegy 50 objektumát sikerült feltárnunk (BESZÉDES–TÉZER 2010). Idén a Fegyvernek utca és Fehérvári út közé eső szakaszon dolgoztunk. A mintegy 3 m széles és 25 m hosszú közműárok-szakasz

feltárása során régészeti objektum már nem került elő, csupán kis mennyiségű bronzkori kerámiatöredéket találtunk. Ebből arra következtethetünk, hogy a bronzkori telepek nyugati szélé valahol a mai Fegyvernek utca zónájában húzódtott.

Beszédes József

Irodalom:

BESZÉDES–TÉZER 2010 – Beszédes J. – Tézer Z.: XI. ker., Építész u. Aqfűz 16 (2010) 197–198.

Locations of and results from small-scale excavations conducted by the Budapest History Museum in 2010

(Marked as numbers on page 152)

12. Budapest, III. ker., Budapest–Esztergom railway line, Keled Street section
Aerial photographs for topographic researches (*Orsolya Láng*)
13. Budapest, III. ker., Csúcshegy-Harsánylejtő, Lrn.: 20655/10-11, 67-69, 72, 74, 91-92, 94-96
Remains of Middle Neolithic, Early and Middle Iron Age, Roman Period and Árpád Period settlements (*Anikó Tóth*)
14. Budapest, I. ker., Szentháromság tér, keleti oldal, Lrn.: 6531
Remains of a Middle Age cellar debris and Turkish period layers
(*Dorottya B. Nyékhelyi*)
15. Budapest I. ker., Fő utca 2. Lrn.: 14337/1
Remains of Turkish pit house and Modern Period (18-19th century) layers
(*Károly Magyar*)
16. Budapest, XI. ker., Október 23. út, Lrn.: 4190/1; 5276
Remains of an Early Roman Period pit house (*József Beszédes*)
17. XI. ker., Építész utca., Lrn.: 43627, 43779
Stray finds of Early and Middle Bronze Age (*József Beszédes*)